

בית משפט לענייני משפחה בטבריה בשבתו בנצרת

תמ"ש 10-12-21967 ר.מ. נ' ט.מ. ואח' - תביעה רכושית של האשה
תמ"ש 11-12-3646 נ.מ. נ' ר.מ. - תביעת החמה לסילוק יד

בפני כב' השופט אסף זגורי

התובעת ר.מ.

נגד

הנתבעים
1.ט.מ.
2.א.מ.
3.נ.מ.

פסק דין

א. פתח דבר:

עניינו של פסק הדין אשר בפני הוא הכרעה בתביעה שהוגדרה בכותרתה כתביעה ל"שמירת זכויות" ולסעדים נוספים אותה הגישה התובעת (להלן: "האשה"), כנגד הנתבע (להלן: "האיש"), אחיו ואמו (יכוננו להלן לפי שמותיהם הפרטיים או לפי קרבת המשפחה).

כמו כן, אתייחס בפסק דין זה לתביעה אותה הגישה אמו של הנתבע כנגד התובעת לסילוק יד וזאת במסגרת תמ"ש 11-12-3646.

ב. הצגת בקעת המריבה:

1. בני זוג נישאים זה לזו ובמהלך נישואיהם נרכשות ארבע דירות בעיר***, כאשר שתיים מהן נרשמות על שם האיש בלבד ושתיים נוספות על שם הוריו. טוענת האשה, כי הדירות הינן רכוש משותף וכי רק מטעמי מס ו/או במטרה למלטן משיתוף עמה, נרשמו חלקן שלא על שמו ולכן היא זכאית לפסק דין המצהיר על בעלותה ביחס למחצית הזכויות בהן.

2. האיש מכחיש טענה זו וטוען, כי הדירות אינן שייכות לו כלל אלא הן רכוש הוריו ואחיו וחלקן נרשמו על שמו מטעמים פרוצדוראליים בלבד או מטעמי נוחות. בהקשר זה הוגשה תביעת אמו של האיש כנגד האשה בה היא עותרת לסילוק יד "מדירתה". גורל תביעה זו לסילוק יד כרוך בגורל התביעה של התובעת לפסק דין הצהרתי כאמור לעניין זכויותיה בדירת המגורים.

3. מכאן מתבקשת ההכרעה בשאלה האם אכן נכסים הרשומים על שם הנתבע ואלו שאינם, הם נכסים משותפים וברי איזון בין בעלי הדין, או שמא מדובר בנכסים השייכים להוריו ואחי של הנתבע ומוחזקים על ידו בנאמנות, שאז אין לתובעת זכויות בהם.

4. יש לציין, כי פרט לדירות קיימות מחלוקות נוספות בין בני הזוג ביחס לעסק אשר היה בבעלות הנתבע מסוג "בית קפה/פיצוציה" ונמכר זה מכבר וכן מסעדה ב***. כן ישנן מחלוקות לעניין תכולת אותו עסק וכספים שקיבל הנתבע כתוצאה ממכירת עסק להפעלת אירועים ב***.

5. מחלוקות מצומצמות יותר קיימות לעניין פרטי רכוש אחרים כגון : קרן השתלמות אחת של הנתבע, מטלטלין שבדירה בה גרה התובעת ורכב מסוג מיצובישי שנת 2006.

6. יש לציין כבר כעת בפתח דבר, כי עסקינן בתביעה לשמירת זכויות ופסקי דין הצהרתיים ולא לאיזון משאבים או לפירוק שיתוף (שעה שהתובעת מסרבת להתגרש ולסיים מערכת הנישואין). משכך, הסעדים שנתבקשו וינתנו, יהיו הצהרתיים בלבד ולא אופרטיביים.

ג. רקע עובדתי בתמצית:

7. האשה והאיש הינם יהודים שנישאו זל"ז כדמו"י בשנת 2003 ומנישואין אלו נולדו להם 3 ילדים קטינים המתגוררים כיום במשמורת האם.

8. הרקע לסכסוך הגירושין ולפרידה של בעלי הדין פורט על ידי כל אחד מהצדדים בצורה שונה ומצא ביטוי גם בתסקיר הסעד. אם נבקש לתמצת טענות הצדדים בהקשר זה, הרי שהאשה טענה לאלימות קשה מצדו של האיש כלפיה ואילו האיש הכחיש טענות אלו מכל וכל וטען, כי האשה זנחה הקטינים וכי היא זו שלמעשה נקטה כלפיהם באלימות.

9. כך או אחרת, אין חולק שבעקבות המשבר שפקד את הצדדים הם אינם מתגוררים יחד מזה למעלה משלוש שנים כאשר האשה נותרה להתגורר בדירה אשר רשומה על שם הוריו של הנתבע ברחוב *** ואילו הנתבע עבר להתגורר בנתניה ולסירוגין בדירת הוריו ב***.

10. בין הצדדים התנהלו הליכים משפטיים נוספים ובכלל זה תביעות משמורת, בה ניתן פסק דין בהסכמה, תביעת מזונות קטינים שפסק הדין בעניינה ניתן במסמך נפרד, בד בבד עם פסק דין זה וכן תביעה שהגישה אמו של האיש לסילוק ידה של האשה מהדירה.

11. בית המשפט ערך מספר רב של ניסיונות להביא הצדדים להסכמות כוללות שתייתרנה הכרעה שיפוטית בתביעה שבכותרת, אך הדבר לא עלה יפה.

12. עוד יש לציין, כי "המועד הקובע" לצרכי הפסקת שיתוף ו/או צבירת נכסים ולצורך איזון המשאבים הוא 15/11/2010, המועד בו הוגשה התלונה במשטרה של האשה כנגד האיש והוא נעצר ושוב לא חזר למגורים עמה.

13. הצדדים הגישו עדויותיהם בתצהירי עדות ראשית, העידו עדיהם במסגרת ארבעה דיוני הוכחות ביום 08.11.12 ביום 3.07.12 ביום 10.7.13 וביום 29.4.13, כעת הוגש אחרון הסיכומים ויש לשים פעמינו לעבר ההכרעה במחלוקות הרכושיות והממוניות השונות. ההכרעה תיעשה בכל אחת מהפלוגתאות להלן, לאחר תיאור קצר של עמדות וטענות הצדדים. בסוף פסק הדין יירשם סיכום הדברים.

14. לשם דיון והכרעה במחלוקות ובגרסאות העובדתיות, יש לפרוש הטענה הכללית של האיש לעניין רכישת 4 נכסי המקרקעין המדוברים ולאחר מכן לבחון טענות פרטניות ביחס לכל נכס.

ד. כללי – טענות הצדדים לעניין היעדר רישום נכסים על שם האשה:

15. טוענת האשה, כי כל נכסי המקרקעין הינם נכסים משותפים. אין חולק, כי אינה יודעת ולא ידעה להסביר כיצד האיש רכש הדירות. הרי לגבי דידה, האיש מיזר אותה מהתנהלותו הכלכלית ולא שיתף אותה בדבר (עמ' 11 שורות 4-5) ועל כן, ביקשה לגלגל הכדור למגרשם של הנתבעים "שיוכחו מאיפה היה להם כסף לקנות את הבית" (עמ' 11 שורות 5-6 לפרוטוקול). עם זאת, מבהירה האשה, כי למעשה מלכתחילה הייתה לאיש תוכנית שלא לאפשר לה לזכות בנכסים אלה ועל מנת שככל הנראה לא תוכל להעלות טענות לשיתוף, דאג לרישום זכויות במקרקעין ורכישת מטלטלין על שם הוריו (סעיף 38 לתצהיר עדות ראשית מטעמה).

16. טוען האיש, כי הוריו עלו מקווקז כשהם מצוידים בכספים רבים במזומן ומכספים אלה הוא רכש בין היתר את דירת המגורים בה גרים האשה והילדים. כן טען, כי הוא ואחיו נוהגים לחסוך כספים במזומן מהם נרכשו הנכסים (עמ' 12 שורות 26-28). נכס אחר נרכש באמצעות הלוואות מאחיו שהוא אמור להשיב להם. הוסיף האיש, כי חלק מהדירות מספקות שכר דירה ששילם לאמו עבור השימוש בדירת המגורים. עוד נטען על ידי האיש בסיכומיו כי חלק ממנהגי העדה הקווקזית אליה משתייכים הצדדים, הינם כי האישה תטפל בילדים ואילו האיש יפרנס תוך חלוקה ברורה של תפקידים אלו.

ה. טענות פרטניות של הצדדים ביחס לכל אחת מהדירות נשוא המחלוקת:

ה.א. **דירת המגורים ברחוב *** ב*** אשר נרכשה בשנת 2008:**

17. האישה הצהירה, כי היא והאיש חיפשו דירה למגורים בעיר *** , לשם רכישה במשותף ובחרו את הדירה הידועה כגוש *** חלקה *** (להלן : "דירת נ.צ."). בדירה זו התגוררו הצדדים מאז 2008 ועד לפרידה בסוף שנת 2010, כאשר האשה והילדים ממשיכים להתגורר בדירה זו עד עצם היום הזה.

18. האשה הוסיפה, כי לפני כניסתם למגורים, הם ביצעו שיפוץ נרחב בדירה בעלות של כ- 50,000 ₪ לרבות בניית מטבח חדש. כן לדבריה, רוהטה הדירה מכספם המשותף.

19. דירה זו נרשמה על שם הוריו של האיש ולא על שם הצדדים. האשה ביקשה להסביר את פשר רישום הבית על שם הורי האיש כ"רישום פיקטיבי" כחלק מתוכנית להברח נכסים ממסת הנכסים המשותפת שתאוזן בין הצדדים במקרה של פרידה וכן כדי לטשטש הכנסות (ראה סעיפים 10 ו-17 לתצהיר עדות ראשית מטעמה).

20. מנגד טען האיש ביחס לדירה לעיל, כי היא שייכת להוריו בלבד (כיום לאמו לאור פטירת אביו) והיא אף רשומה על שמה בלשכת רישום מקרקעין. לדבריו, דירה זו הושכרה לו (ולא לבני הזוג יחד וראה סעיף 3 לתצהירו) על ידי הוריו (ראה סעיף 13 א' לכתב הגנתו) בעבור תשלום חודשי קבוע של דמי שכירות. האיש לא הכחיש, כי שיפץ חלק מהדירה מכספו בהיקף של 18,000 ₪ (ראה סעיף 5 לתצהיר עדות ראשית מטעמו).

ה.ב. הדירה ברחוב * ב *** :**

21. ביחס לדירה זו (להלן : "דירת ע.") אשר נרכשה ביום 15/10/2009 טענה האשה, כי הדירה נרכשה מכספים משותפים שלה ושל האיש וראיה לכך הינה כי הדירה נרכשה ונרשמה על שמו של האיש במהלך נישואיהם. לדבריה, הטענה כאילו מימון רכישת הדירה נעשה באמצעות הלוואה מאחיו אינה אלא פיקציה. האישה הוסיפה, כי בידיה ראיה לפיה הנתבע שילם מס רכישה ע"ס 8,190 ₪ עבור דירה זו.

22. בכתב ההגנה הסכים האיש עם טענת האשה, כי הדירה שברחוב ע. הינה בבעלותו וכי יש לחלק את דירה זו בין הצדדים על פי חוק (ראה סעיף 13ה' לכתב ההגנה). אלא שבתצהיר עדות ראשית מטעמו, בחקירתו ובסיכומיו, סטה הנתבע מעמדה זו וטען, כי רכש הדירה מכספים שאחיו ט. הלווה לו לאחר שמכר מוניות (ראה סעיף 13 לתצהיר עדות ראשית מטעמו). על כן גם הסעד שביקש לגבי הדירה השתנה וכעת עומד האיש על חלוקת הבעלות או השווי של הדירה באחוזים שווים בינו לבין אחיו ט., כאשר מחצית מחלקו נטו בלבד הוא מסכים להעביר לידי התובעת.

ה.ג. הדירה והחנות ברחוב * ב *** :**

(להלן : "דירת ד.ה.")

23. טענה האישה, כי דירה זו והחנות אשר צמודה אליה נרכשו אף הם במהלך הנישואים ונרשמו על שם האיש בלשכת רישום מקרקעין, כך שיש ראיה ממשית לכך כי הדירה

והחנות שייכות לשני הצדדים בחלקים שווים. התובעת גם הכחישה כל טענה בדבר הלוואות מאחיו של האיש וטענה כי המדובר בטענות מופרכות משוללות כל יסוד ובסיס.

24. בתורו טען האיש, כי בכדי לרכוש את הדירה הנ"ל לקח הלוואות מאחיו, בהן לא עמד ולפיכך נאלץ לאחרונה להעביר מלוא הזכויות בדירה זו לאחיו (ראה סעיף 13ד' לכתב ההגנה). האיש מכחיש כי לאשה זכויות בדירה/חנות זו ולשיטתו כל עוד לא הוחזרו ההלוואות שניטלו מאחיו לשם רכישתה, היא שייכת להם.

ה.ד. הדירה ברחוב ה* ב*****

25. הדירה ברחוב הש. (להלן: "דירת ההורים") הינה דירת מגורי הוריו של האיש. המדובר בדירה שנרכשה מעמיגור ניהול נכסים בע"מ (חברה של הסוכנות היהודית) ואשר במקור הוענקו בדירה זו זכויות שכירות להורי האיש מכוח היותם עולים חדשים וחשרי דור.

26. טוענת האשה, כי האיש ניצל זכאות הוריו לרכוש את דירת עמיגור והוא זה שמימן את הרכישה מכספים משותפים של הצדדים במהלך נישואיהם. כאן טוענת האשה, כי רישום הבעלות על שם הוריו של האיש נבע מהעובדה שרק הם היו זכאים לממש הזכויות האישיות שלהם ולרכוש הדירה. עם זאת היא טענה כי קיים הסכם נסתר בין האיש לבין אמו, שלאחר שיבה טובה הדירה תושב לבעלותו.

27. מנגד טען האיש, כי אין לו כל זכות בדירה חוץ מזכות שמגיעה לו בירושה לאחר שאביו נפטר ברם בהקשר זה הוא הוסיף, כי הסתלק (כמו יתר אחיו) מעזבון אביו לטובת אמו וללא קבלת כל תמורה ממנה. לעניין מקורות המימון של דירה זו ושל דירת נ.צ. טען האיש, כי הוריו הגיעו ארצה עם 70,000 דולרים אמריקניים שבאמצעותם רכשו הדירות לעיל.

ה.ה. העסקים שנוסדו (ונסגרו) במהלך הנישואין וגורלם:

בית קפה/"פיצוצייה" ב*, אולם אירועים/מסעדה ב***.**

28. התובעת צירפה הסכם שכירות מיום 18.08.2009 לפיו שכר הנתבע מסעדה ואולם אירועים בעיר ***. בתצהיר עדות ראשית מטעמה ובכתב תביעתה עתרה התובעת לקבלת מחצית משווי המוניטין וההכנסות אשר נצברו, אולם בסיכומיה ציינה היא, כי האיש מכר את המסעדה ביום 21.11.11 תמורת 60,000 ₪, והיא עותרת לקבלת מחצית מסכום זה (ראה סעיף 75 לסיכומיה).

במסגרת התצהיר מטעמו וכן בתצהירו לא התנגד האיש להעביר לידי האישה מחצית מהתמורה, אלא שבמסגרת סיכומיו ציין הוא, כי מכר המסעדה בהפסדים ולכן אין לחייבו להעביר כל תמורה לאישה (ראה סעיף 57 לסיכומיו).

במסגרת סיכומי התשובה טענה האשה, כי טענתו בדבר הפסדים הועלתה לראשונה בסיכומיו ולכן עסקינן למעשה בהרחבת חזית אסורה.

29. ביחס ל"פיצוצייה/בית קפה" טענה האשה, כי יש להעביר לידה מחצית הסכום בגין מכירת "הפיצוצייה" לצד ג'. האיש ציין בעדותו כי מכר הפיצוצייה ביום 12.01.2011 ולא התנגד לכך.

ה.ו. מיטלטלין, רכב מיצובישי שנת 2006 וקרן השתלמות:

30. התובעת עתרה לבעלות ביחס למחצית מהמיטלטלין שבדירת נ.ע. והאיש בסעיף 21 לתצהירו לא התנגד לכך, הגם שלשיטתו נרכשו המטלטלין בכספי אביו המנוח.

31. כן עתרה האשה להצהיר עליה כזכאית לקבל מחצית משווי הרכב מסוג מיצובישי והאיש לא התנגד לכך וזאת בהתאם לשווי כיום (ראה סעיף 20 לתצהיר עדות ראשית מטעמו).

32. התובעת עתרה לקבלת מחצית קרן ההשלמות אותה צבר הנתבע, בתורו האיש לא התנגד לכך אך טען, כי פרעון כפוי של הכספים כעת יחייבו ב-35% מס וכי לאחר החיוב במס הוא מוכן לחלק הכספים ביניהם (ראה סעיף 20 לתצהירו).

ו. דיון נורמטיבי:

33. על מנת להכריע בטענות הצדדים ובתביעה כולה, יש להציג הדין החל על הצדדים, לשאול על מי מוטל נטל ההוכחה ביחס לטענות המרכזיות של התביעה ולראות האם אכן נכסי המקרקעין הנדונים מהווים נכסים השייכים לאחיו והוריו של הנתבע והמוחזקים בנאמנות על ידו או שמא מהווים רכוש משותף ובר איזון לכל דבר ועניין.

34. הדין החל: סעיף 11 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973, קובע כדלקמן:

"אמצעים לשמירת זכויות

עשה אחד מבני הזוג פעולה שיש בה כדי לסכל זכות או זכות עתידה של בן הזוג השני על פי הסכם ממון או על פי הסדר איזון המשאבים, או שקיים חשש סביר שהוא עומד לעשות פעולה כזאת, רשאי בית המשפט או בית הדין, לפי בקשת בן הזוג השני, לנקוט אמצעים לשמירת הזכות האמורה, ובין השאר רשאי הוא לעשות אחת או יותר מאלה:

- (1) לצוות על מתן ידיעות ועל מתן ערובה;
- (2) לקבוע פעולות שיהיו טעונות הסכמת שני בני הזוג;
- (3) לצוות על רישום הערה מתאימה בפנקס המתנהל על פי חוק שרשום בו נכס של אחד מבני הזוג."

35. קיימות מחלוקות בפסיקה, האם רשאית בת זוג לעתור לסעדים הצהרתיים לפי סעיף 11 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, בטרם פקיעת הנישואין (ראה והשווה פסק דינה של חברתי כב' השופטת גליק בתמ"ש (ת"א) 49413-05-11 ש.י.בנ' ד.ב., (16/5/13), פורסם במאגרים)). ברם, בשעה שהנתבע לא חלק על האפשרות לעתור לסעדים הצהרתיים כאמור חד גיסא וכאשר הוכח בפני בית המשפט, כי בינתיים פועל הנתבע להעביר חלק מהנכסים על שם צדדי ג' ויש בכך חשש להברחת רכוש, ברי, כי קמה לתובעת הזכות לעתור לסעדים הצהרתיים מכוח סעיף 11 לחוק יחסי ממון בין בני זוג לעיל (ראה גם פסיקת חברי כב' השופט צבי ויצמן בתמ"ש (כ"ס) 27062/04 ש.י. נ' ש.א. (31/5/06), פורסם במאגרים), תמ"ש(כ"ס) 12880/05 ט.ע. נ' ט.ז. (30/10/06), פורסם במאגרים)).
36. בפסיקה לעיל נקבע, כי תובע עשוי לזכות בפסק דין הצהרתי בהתקיים שני תנאים מצטברים אלה:
- א. הוכחה כי קנויה לו זכות או כי נתקיים "מצב" שעליו מבוקש להצהיר.
- ב. הוכחה, כי "מן הראוי לשריין אותה זכות". שריון הזכות נועד למנוע כפירה או הכחשה עתידיות של אותה זכות (ובענייננו תביעה לאיזון משאבים עתידית). מצד שני, דחיית התביעה לסעד הצהרתי חוסמת אפשרות לעתור לאיזון המשאבים באותו נכס שהתביעה נדחתה לגביו.
37. התובעת בענייננו, ממאנת להתגרש ולהתיר קשר הנישואין ובד בבד מעוניינת לשמור על זכויותיה ברכוש המשותף. על כן דומה, כי מועד פקיעת הנישואין איננו רלוונטי וכי יש לשמור זכויותיה באמצעות הכרעה בשאלה מהם הנכסים המשותפים לצדדים נכון למועד הקרע ביניהם.
38. השאלה המרכזית בענייננו היא האם ארבעת נכסי המקרקעין בעיר *** מהווים רכוש משותף אם לאו. ברם בטרם דיון לגופה של המחלוקת, אבחן את שאלת נטל ההוכחה.
- 38.1. האשה טוענת למעשה שהרישום בלשכת רישום מקרקעין ו/או חוזי רכישה של הדירה הינם כוזבים במובן זה שהם אינם משקפים את הבעלות האמיתית וזו למעשה שייכת לאיש ולא לאמו. מדובר איפוא בטענה של חוזה למראית עין.
- 38.2. ככלל, צד המעלה טענה של חוזה למראית עין, עליו נטל ההוכחה (ע"א 1780/93 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' יהודית אולצ'יק, פ"ד נ(2) 41 (1996); ת.א. (חי) 595/02 ד.ב. נ' י.כ. (09/04/2008), פורסם במאגרים)).
- 38.3. באשר לרמת ההוכחה בטענות של הסכם למראית עין, אין הכרעה בפסיקה, אך דומה כי הגישה הרווחת היא להחמיר ולראות בטענה זו משום טענת תרמית או קנוניה ועל כן

לדרוש רמה גבוהה של הוכחה (ע"א 468/03 חברת יואב קיין בע"מ (בפירוק) נ' דוד דיני
5.12.2005) פסקה 23 ; ת.א. (חי) 595/02 ד.ב. נ' י.ב. (09/04/2008) לעיל).

38.4. כמו כן טענה התובעת, כי הרישום על שם אמו של האיש איננו משקף את הבעלות ומכאן
שעל התובעת להוכיח ולשכנע שאכן אמו של הנתבע מחזיקה **בנאמנות** עבור בנה בדירת
נ.צ. כך **שנטל הראיה להוכיח כי הרישום אינו משקף זכות בעלות אלא הוראתו בהסכם
נאמנות שנערך בעל פה – הינו נכבד ביותר והוא מוטל על האדם שטוען לכך** (תמ"ש
כ"ס) 10880/09 ד. ז. נ' מ. ק. (05/04/2012) ועוד ראה בהקשר זה קביעת חברי כבי'
השופט טפרברג בתמ"ש 6653-03-11 י.ב. נ' א.ב., (15/8/2011).

39. מכאן שנטל ההוכחה להראות, כי נכסי המקרקעין הרשומים על שם הוריו של האיש
שייכים לשני הצדדים בחלקים שווים הינו לפתחה של האשה (ונוכח, כי מדובר בדירת
נ.צ. היא דירת המגורים של הצדדים ודירת ההורים – דירת הורי האיש שנרכש מעמיגור).

40. בהמשך לאמור יצוין, כי עצם הרישום הדירה ברחוב נ.צ. על שם הוריו של הנתבע אינה
חזות הכל וכי דרישת הכתב במקרקעין היא דרישה מהותית יחד עם זאת, ההלכה
המשפטית לפיה ניתן לקבוע בעלות בזכויות במקרקעין בנסיבות מיוחדות **גם ללא כתב**,
הכתה שורש הן בשל הגיונה והן בשל הצורך לשקף מציאות (פסק דינה של חברתי כבי'
השופטת שירה חני בתמ"ש (ראשל"צ) 35720/04 ח.א נ' ח.נ (10/01/2007), פורסם
במאגרים).

דרישת הכתב במקרקעין היא דרישה מהותית יחד עם זאת, ההלכה המשפטית לפיה ניתן
לקבוע בעלות בזכויות במקרקעין בנסיבות מיוחדות גם ללא כתב, הכתה שורש הן בשל
הגיונה והן בשל הצורך לשקף מציאות (ע"א 986/93 קלמרני' גיא פ"ד נ(1) 185). על כן
נקבע, כי ישנן נסיבות בהן אין מניעה לראות בסעיף 9 לחוק המקרקעין מקור משפטי
מכוחו מכיר הדין בזכות אובליגטורית בלתי רשומה במקרקעין וכי זכות ה"קניין
שביושר" נוצרת על יסוד מערכת נסיבות שבהן עולה כי לפלוני זכות/זיקה מסוימת לנכס
נשוא המחלוקת, בין אם ע"י היותו רוכש מאת הבעלים ובין אם מכח "נסיבות אחרות".

ז. **דיון פרטני – "דירת נ.צ.":**

41. נפתח ונציין, כי מדובר בדירה שנרכשה בשנת 2008, במועד שהוא לאחר נישואי הצדדים
ובטרם ננקטו הליכים כלשהם ביניהם. עד לרכישת אותה דירה, לא הייתה לצדדים דירת
מגורים משלהם וזו דירת המגורים היחידה שלהם.

42. ב"כ הנתבע הודה בסעיף 33 לסיכומיו, כי בעדה הקווקזית נהוג, כי הבעל עובד ומפרנס והאישה משגיחה ומחנכת הילדים כך שלמעשה אף לשיטתו לא קיימת מעורבות של האישה בעסקיו בנכסים שצבר ובמקורות פרנסתו וכך בלשון הסעיף:

"ולכן על בית משפט לפני שהוא נותן את פסק דינו, חייב לצאת פסק הדין מנקודת מבט על המנהגים והנהלים שקיימים במשפחה קווקזית, שחלוקת התפקידים במשפחה כזו היא שאכן הבעל עובד ומפרנס את הבית והאישה משגיחה ומחנכת ומסדרת את הילדים ודואגת לצרכים של הבית. מנהג זה גם אם לא נסכים אותו הרי הוא שריר וקיים במשפחות כאלה, וזה אינו מעיד על זה שהבעל התכוון להסתיר למרות שאין מה להסתיר..."

43. טענה זו כשהיא באה מפי הנתבע מחזקת באופן משמעותי את טענות התובעת על היעדר מעורבות ברכישת הנכסים וכן מחזקת הטיעון הבסיסי של התובעת לפיו, הנתבע ביקש למלט מפני אפשרות של שיתוף את נכסי המקרקעין שנרשמו על שמו או דירת נ.צ. שנרשמה על שם הוריו (כפי שעשה לגבי יתר הנכסים שנרשמו רק על שמו).

44. ואנו נשיב לטענה זו, כי חוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג – 1973 ככלל, וסעיף 11 שבו בפרט, נועד להגן על כל בני הזוג החלשים בישראל, לרבות אלה שחיים במערכות תרבותיות או אתניות בעלות כללים נוקשים ומקפחים כלפי נשים. זה המקום המיוחד שבו מחוייב בית המשפט להגן ביתר שאת על זכויותיהן של בנות הזוג מפני קיפוח ושרירות. מפני ניכוס רכוש לבני הזוג בלבד. זה המקום שהדיבור שוויון זכויות צריך למצוא ביטוי מעשי ואופרטיבי באמצעות קביעות שיפוטיות בדבר שיתוף כל הנכסים שנצברו במהלך הנישואין בין בני הזוג.

45. ולגופו של עניין אציין, כי הוכח בפניי מעל לכל ספק, כי הדמות הדומיננטית ברכישת הדירה היא הנתבע (ולא הוריו); עסקת המכר נעשתה על ידו כאשר הוא נוכח בכל שלב ושלב בעסקה וזאת חרף רצונו להמעיט מהיותו גורם משמעותי בעסקה זו. הנתבע ציין בעדותו את כל פרטי ההסכם:

ש. כמה עלתה הדירה?

ת. כתוב לך, 300,000 ₪.

ש. מי ערך את ההסכם?

ת. היה מתווך ואמא שלי, עו"ד הכין את ההסכם, לפעמים אני

עזרתי ולפעמים אחיי עזרו כל מי שיכול עזר".

ש. מי פנה לעו"ד***?

ת. אני הבן שלה, ואחי. כל אחד עזר לפי תקופות שיכל" (ראה

עמוד 38 שורות 12-18 לפרוטוקול מיום 03.07.12)

ובהמשך :

ש. מי ניהל את המשא ומתן מול העו"ד ?

ת. מתווך, פעם אני ופעם אחי

.....

ש. מי דיבר עם המוכר?

ת. עניתי, פעם אני פעם אחי ופעם המתווך".(ראה עמוד 38

שורות 28-29 וכן עמוד 39 שורות 1-2).

46. הנה כי כן, הנתבע אף לשיטתו הוא היה מעורב היטב בהליך רכישת דירת נ.צ.. הנתבע היה מעורה בפרטים הקטנים ביותר, מרמת המחיר עד לפרטי ההסכם. אמנם טוען הנתבע כי מדובר בעזרת בן להוריו ותו לא, אך איני מקבל טיעון זה.

47. כך למשל העיד עורך הדין *** שערך את עסקת המכר, כי הנתבע היה "הרוח החיה" בהסכם :

"אני יודע שהנתבע היה פעיל, הוא היה הרוח החיה, אם הייתי צריך משהו הייתי פונה אליו"(ראה עמוד 55 שורות 11-12 לפרוטוקול).

ובהמשך מסר עו"ד *** ביחס לעסקה בנ.צ. :

"ש. אבל הנתבע היה כמה פעמים?

ת. כן. הוא היה האיש החיה"(ראה עמוד 56 שורות 27-28 לפרוטוקול).

48. אך לא רק מעורבות האיש ברכישת הדירה והיותו "הרוח החיה" מאחורי רכישתה מביאים אותנו למסקנה כי זו דירה שבבעלותו. ישנן ראיות נסיבתיות רבות נוספות הנובעות מהטיעון של האיש כאילו הדירה הושכרה לו ולתובעת על ידי הוריו :

א. טען הנתבע, כי ראיה לכך כי הדירה הינה שייכת לאמו הינם דמי השכירות אשר שילם מדי חודש לידי אימו עבור מגוריו בדירה זו. מדובר בעדות שהיא פשוט אינה אמת ונועדה להטעות את בית המשפט.

ב. ראשית, גרסת הנתבע בסעיף 13א' לכתב ההגנה הייתה, כי דירת נ.צ. הושכרה לו ולאשתו על ידי אמו. ברם, בסעיף 3 לתצהיר עדותו הראשית מדבר האיש בגוף יחיד בכל הנוגע ליחסי השכירות וטוען כי הוריו השכירו לו את הדירה לצרכי מגורי המשפחה. השכירו 'לי' " נאמר ולא השכירו 'לני'".

ג. שנית, הנתבע ובא כוחו טענו במהלך הדיונים כי הסכם השכירות וכספי השכירות מועברים לאמו של הנתבע. והנה חוזה השכירות שכביכול נערך בעניין דירת נ.צ.,

הינו חוזה שעליו חתום לכאורה אביו המנוח של האיש ולא האם. זאת ועוד, אני מקבל במלואן טענות האשה, כי אין מדובר בפועל בחתימת אביו של האיש אלא בזיוף חתימתו. אביו המנוח של האיש היה לאחר אירוע מוחי כבר בשנת 2008 עת נרכשה דירת נ.צ. והוא חתום על הסכם המכר באמצעות חתימת טביעת אצבע. לא ייתכן שאביו המנוח של האיש חתם על הסכם השכירות בחתימה בכתב יד שנתיים לאחר מכן (ראו בהקשר זה עדות האשה בעמ' 25 שורות 16-8).

ד. עדותה של אמו של הנתבע לא זו בלבד שסתמה הגולל על טענה זו כאילו הנתבע שילם לה דמי שכירות, אלא עמדה בסתירה גמורה לתיזה שביקש הנתבע לבנות, כאילו נערך הסכם שכירות בינו לבין הוריו בעניין דירת נ.צ.. נבחן כעת דברים שאמרה אמו של האיש מעל דוכן העדים:

”ש. אני מציג לך את הסכם השכירות ותראי לי היכן חתימתו של בעלך?
ת. מצביעה איפה שכתוב השוכר. אני לא יודעת, תראו לילדים שלי הם יודעים.
ש. התובעת חתמה על הסכם השכירות?
ת. לא, היא לא חתמה.
ש. את אומרת בתצהירך בסעיף 5 שהתובעת חייבת דמי שכירות של 3,000 ₪ בחודש, זה דמי השכירות?
ת. אני לא משלמת שכירות.
ש. את אומרת בתצהירך שהתובעת צריכה לשלם 3,000 ₪ לחודש שכירות, נכון שזה מה שאת אומרת בתצהירך?
ת. היא לא משלמת.” (ראה עמוד 77 שורות 9-1 לפרוטוקול).

ה. ובהמשך העידה אמו של האיש, כי בנה היה משלם שכירות עבור הדירה מדי חודש בחודשו ומיד אחר כך סתרה דברים אלה באומרה, **כי לא הועבר לידיה כל תשלום וכי כלל לא דרשה תשלום**. עדות זו פוגמת מהותית בגרסת הנתבע בעניין:

”ת. עד שהבן שלי היה חי איתה **הוא היה משלם**, עכשיו הוא לא חי שם, אז היא צריכה לשלם לי. היא רוצה כל פעם כסף.
ש. למה את חושבת שהתובעת צריכה לשלם לפי הסכם שכירות שהיא לא חתמה עליו?
ת. היא חייבת לשלם לי את הכסף. **זה בית שלי והיא חייבת לשלם, עד שהבן שלי היה גר שם לא ביקשתי כסף, זה היה עזרה, כל רגע התובעת הזמינה משטרה לבן שלי, עשתה לו צרות, לא רצתה אותו שם.**” (ראה עמ' 77 שורות 19-14 לפרוטוקול).

1. סתירה נוספת בעדותה של האם ביחס להסכם השכירות ניתן למצוא בכך שעל פי ההסכם דמי השכירות החודשיים עומדים על סך 2,000 ₪ ואילו בעדותה ציינה האם כי הסך אשר אמור להיות מועבר אליה מדי חודש הינו 3,000 ₪:

”ש. את אומרת שהתובעת צריכה לשלם לך 3,000 ₪ לחודש, אבל בהסכם רשום סכום 2,000 ₪ לחודש, איך את מסבירה את זה שעל הסכם שהיא לא חתמה כתוב 2,000 ₪ ואת אף דורשת סך של 3,000 ₪?”

ת. גם אז היא לא שילמה לי לא 2,000 ₪ ולא 3,000 ₪, זה הבית שלי ואני רוצה את הכסף. גרוש היא לא נתנה לי.

ש. למה את דורשת 3,000 ₪ לחודש מהתובעת, אם בהסכם כתוב 2,000 ₪?”

ת. מי כתב את המכתב? היא כתבה עם העו"ד שלה ביחד, אני לא כתבתי” (ראה עמוד 77 שורות 20-26 לפרוטוקול).

2. בהמשך עדותה ביחס להסכם השכירות ציינה היא כי חתימתה איננה מתנוססת על גבי הסכם השכירות:

”ש. היכן חתימתך על ההסכם?”

ת. זה לא חתימה שלי” (ראה עמוד 78 שורות 8-9).

ח. הנה כי כן עדות זו למעשה משמיטה הבסיס תחת גרסת הנתבע כאילו היו יחסי שכירות בין הורי האיש לבין בני הזוג. האם הכחישה כי קיבלה אי פעם דמי שכירות. היא הכחישה, כי חתמה על הסכם שכירות או כי התובעת חתמה על הסכם כאמור, היא לא ידעה להצביע על סכום השכירות כפי שנקוב בהסכם ומעדותה ניתן ללמוד היטב, כי אין כל בסיס לטענות בדבר השכרת דירת נ.צ. לבני הזוג. בנוסף, הסכם השכירות המדובר הוא מינואר 2010 ועד ינואר 2011. לא נטען דבר על ידי האיש ואמו לעניין התקופה שלפני כן והרי הדירה נרכשה בשנת 2008. אני קובע איפוא, כי כל טענת הנתבע לפיה דירת נ.צ. הושכרה לו או לתובעת או לשניהם יחד, הינה בדיה שהומצאה לצורך ההליך הנוכחי.

49. עניין נוסף הפוגם בכנות ובמהימנות טענות הנתבע כאילו דירת נ.צ. נרכשה על ידי הוריו קשור במקורות המימון של דירה זו. אמו של האיש לא ידעה להסביר היטב בעדותה את מקורות המימון וכך מסרה היא בעניין:

”ש. כמה עלתה הדירה ברחוב נ.צ.?”

ת. אני לא זוכרת. הרבה כסף. 70,000 דולר וגם הוספתי את הדירה השנייה שקניתי. אני יכולה לצאת לשאול את הילדים בכמה קניתי.

ש. הדירה ברחוב נ.צ. עלתה בערך 300,000, שזה כבר יותר מ 70,000 דולר.. והדירה ברחוב ** עלתה כמה?”

ת. 70,000 ₪ עשו לי הנחה בגלל בעליי"א(ראה עמוד 75 שורות 17-21 לפרוטוקול מיום 10.07.2013).

50. בהמשך לאמור יצוין כי על פי הערת בית משפט בפרוטוקול אמו של הנתבע כמה באמצע הדיון ממקומה ושאלה את ילדיה כמה עלתה הדירה וזאת חרף העובדה שבית משפט ביקש ממנה לא לעשות כן(ראה הערת בית משפט בעמוד 76 שורות 3-1). אמו של הנתבע העידה אף מספר פעמים כי רכשה דירת נ.צ. ודירת ההורים שנה לאחר הגיעה ארצה בעוד שהדבר נעשה לפחות עשור לאחר מכן (עמ' 75 שורה 11). אי בקיאותה של עדה זו בפרט מהותי בדמות התמורה ששולמה עבור הדירה תומכת בטענות האשה, כי הדירה נרכשה על ידי האיש ולא על ידי הוריו. האיש שילם ולא הוריו.

51. זה המקום לציין, כי גם ללא עדות האם ניתן להגיע למסקנה זו שעה שאין חולק, כי הכסף שנטען שהורי האיש הביאו עמם מקווקו היה בהיקף של \$70,000 אמריקניים. אם הורי האיש הגיעו עם כמות מזומנים כזו, לא ברור מדוע נזקקו לדירת עמיגור ולא רכשו מיד בית. כמו-כן לא ברור מדוע לא הפקידו הכסף בבנק. אך מעבר לכך, סכום זה לא היה בו די כדי לממן גם את רכישת דירת נ.צ. וגם את רכישת דירת ההורים ברחוב *** והריהוט של בני הזוג. מדובר איפוא בסיפור עם חור גדול בעלילה.

52. זאת ועוד, מעבר "לסיפור" לא הובאה כל ראיה לכך שלהורי האיש אכן היו באמת \$70,000 אמריקניים כאשר הגיעו ארצה. זאת ועוד מדובר היה במשפחה מרובת ילדים ובמצוקה. משפחה זו עלתה ארצה לפני למעלה מ-17 שנים. כיצד נשמרו הכספים לעיל ולא הוקצו ליתר אחיו של האיש אשר אף הם נדרשו להקים בתים ומשפחות בישראל? כיצד זה לא הוגש תדפיס בנק אחד של הורי האיש המעיד על מיעוט הכספים לעיל? היכן ראיות בדבר מכירת זהב ושטיחים שטוענת אמו של האיש כי היו ברשות המשפחה, נמכרו ושימשו לרכישת הנדל"ן? ומדוע זה הכספים כולם הופנו לנכסים שנרכשו על ידי הנתבע דווקא ולא ליתר אחיו שנדרשו להקים משפחות וליטול הלוואת משכנתא לשם רכישת בתים לעצמם? דומה כי התשובות לשאלות (רטוריות) אלו ברורות וניצחות.

53. אל מול "הסיפור" לעיל, עולה כי המקורות הכספיים של הנתבע באותן השנים בהן נרכשה דירת נ.צ. משתלבים עם טענת האשה כי היה בשיא פריחתו הכלכלית עם מינימום הוצאות קיום. ראשית, הוא והתובעת גרו בדירת הוריו וחסכו כספים בהיעדר עלויות דיוור. שנית, הוא צבר כספים רבים במזומן על פי עדותו הוא ולכן סביר יותר להניח כי דירה זו נרכשה ממקורות מימון שלו ולא של הוריו, שכן אין חולק על פי המסמכים אותם צירף האיש, כי המחזורים הכספיים של עסקי האיש עלו בהתמדה ואפשרו זאת. כך למשל בשנת 2005 עמד המחזור השנתי על סך 149,121 ₪; בשנת 2006 188,559 ₪; בשנת 2008 המחזור עלה ל- 203,198 ₪; בשנת 2009 המחזור עמד על סך 361,302 ₪ ובשנת 2010 מחזור העסק שבבעלותו הכניס 2,312,000 ₪ וכל זאת בהנחה שהאיש דיווח נכונה ונאמנה על הכנסותיו לרשויות המס ויובהר: **איני מאמין שכך היה**. דומה כי גם האיש מודה בכך:

”ש. אני אומר לך שהמחזור שלך בשנת 2010 הוא 2,312,000 ₪?
ת. אני קניתי סחורה ומה שאתה מציג לי זה של פיצוציה שכל הזמן
קניתי שם סיגריות ובסוף שילמתי למס הכנסה 10,500 ₪ קנס, יש לי
את המסמכים האלה. ...” (ראה עמוד 37 שורות 18-23 לפרוטוקול).

54. בנוסף, האיש לא מכחיש בעדותו את מחזור הכנסותיו במשך השנים אשר עלה בהתמדה
והאמיר לסכום של למעלה משני מיליוני שקלים, אין ספק כי העניין מעיד כאלף עדים על
הכנסות גבוהות ואם לא די בכך האיש הודה כי עוד קודם הקמת העסקים ורכישת דירת
נ.צ., כאשר עבד כנהג מונית עצמאי השתכר למעלה מ-600 ₪ ליום :

”ש. אז איך תסביר את העלייה הדרמטית ?
ת. תסתכל במה אני הרווחתי, זה לא מונית שאני עובד מרוויח 600 ₪
ביום....” (ראה עמוד 37 שורות 28-30 לפרוטוקול).

האיש גם לא הכחיש בעדותו במספר הזדמנויות כי התנהל במזומן :
”ש. נהגת להחזיק מזומן בבית בארון?
ת. כן. עבדתי בפיצוציה ופעם ב... אנו מפקידים את הכסף...” (ראה
עמוד 46 שורות 18-19)
”ש. בעיקרון אתה מתנהל במזומן?
ת. כן, התנהלתי במזומן...” (ראה עמוד 47 שורות 5-6 לפרוטוקול מיום
03.07.12).

55. עדותו של האיש בהקשר זה מתיישבת היטב עם עדותה של התובעת בעניין :

”ש. אמרת שהיה בא עם כספים הביתה?
ת. נכון
ש. היית סופרת את הכספים?
ת. לא, לא היה לי עניין לספור אותם. אלו היו חבילה של שטרות לא
מדובר ב 1,000 ₪. אלו היו שטרות של 100 ו-200 ₪” (ראה עמוד 26
שורות 25-31 לפרוטוקול מיום 29.04.12)

ובהמשך מסר הנתבע :

”לשאלת בית המשפט איך אני מקבל את השכר שלי, אני משיב שאני
מקבל את השכר במזומן” (ראה עמוד 51 שורה 6 לפרוטוקול).

56. עצם התנהלות במזומן (על פני תקופה של שנים לא מעטות ולמעשה במהלך כל חיי
הנישואין) יכולה להעיד על הכנסות בלתי מדווחות אשר גבוהות בהרבה מאלו עליהן
הצהיר האיש בפועל. הדבר גם מתיישב היטב עם הרכוש אותו צבר האיש בתקופה זו.

57. אין עוד חולק, כי בנוסף למקורות המימון של דירת נ.צ. היא הייתה מיועדת מלכתחילה למגורי בני הזוג ולא למגורי הוריו. בעדותו, הודה האיש, כי בטרם רכש הדירה הגיע הוא יחד עם התובעת על מנת להתרשם ממנה:

”ש. לעניין הדירה שבה גרתם יחד ברחוב נ.צ. ב***, זה נכון שאשתך באה איתך לראות הדירה?
ת. היא הגיעה פעם אחת ואמרה שלא מתאים לה...” (ראה עמוד 38 שורות 8-11 לפרוטוקול).

58. ובהמשך עדותו ציין כי רכש הריהוט יחד עם האישה:

”ש. מי רכש את הריהוט ותכולת הדירה?
ת. הורי עזרו לי בכסף שאני אקנה בשמם, אני הייתי בחנויות וקניתי עם התובעת גם.
ש. אתה והתובעת בוחרים רהוט בחנויות?
ת.כן” (ראה עמוד 39 שורות 5-8 לפרוטוקול)

59. הנה לנו הודאת בעל דין, כי הוא ואשתו בחרו הדירה למגוריהם ורכשו יחד רהיטים משותפים לפני אכלוסה על ידם. אם נוסף על כך טענות שני הצדדים, כי שיפצו הדירה בעשרות אלפי שקלים חדשים קודם איושה, נמצא, כי כוונת הצדדים הייתה לייעד דירה זו למגורי המשפחה לתקופה ארוכה. ראינו כי האיש היה בקשר עם המתווך ועורך הדין וכולם ראו בו 'הרוח החיה' ברכישת הדירה. מששללנו אפשרות מימון הדירה על ידי הורי האיש ומשדחינו הטענה של יחסי שכירות בין הורי האיש לבין בני הזוג, לא נותר אלא לקבוע כי אכן מדובר בדירה משותפת, אשר נרכשה על ידי האיש, במהלך הנישואין ונרשמה על שם הוריו במטרה אחת ויחידה – למלטה מהאפשרות שתהיה משותפת ביום פרידה. ייתכן והנתבע סבר שהדבר נהוג או מקובל בעדה הקווקזית או מוסכם על אשתו, אך משהצדדים נפרדו, מחוייב גם הנתבע להוראות חוק יחסי ממון ולעיקרון השוויון.

60. מכל האמור לעיל כעולה מהתרשמותי מבעלי הדין, מניתוח הראיות ובשים לב לעקרונות תום הלב, מצאתי כי התובעת הצליחה להוכיח הרבה מעבר למאזן ההסתברויות, כי הבעלות בדירה בה היא מתגוררת אינה של אמו של הנתבע למרות הרישום בלשכת רישום מקרקעין.

61. אשר על כן אני קובע שהדירה הינה בבעלותם המשותפת של התובעת והנתבע למרות רישומה על שם הוריו וכפועל יוצא אני מקבל טענות האשה בהקשר לדירה זו. כן אני דוחה על הסף ולעיצומה את התביעה לסילוק יד שהוגשה על ידי אמו של האיש במסגרת תמ”ש 3646-12-11.

ח. דיון פרטני – “דירת ע.”

62. ביחס לדירת ע. זו, לא הייתה למעשה מחלוקת בתחילת ההליכים, כי היא משותפת. שכן, הנתבע הודה בכתב הגנתו, כי הדירה נרכשה מכספים משותפים וציין מפורשות, כי מחצית מהזכויות בדירה יש להעביר לידי התובעת, וכך בלשון כתב ההגנה:

*"הנתבע מס' 1 יטען כי הדירה שברח' ע. 8. ב** הידועה כגוש *** חלקה
*** היא בבעלותו ויש לחלק הדירה הזו על פי חוק"*

63. אלא שבהמשך שב בו הנתבע מגרסה זו וטען, כי הדירה נרכשה באמצעות הלוואה בסך 195,000 ₪ שאחיו ט. העביר לידיו. ככל שטוען הנתבע או אחיו ט. (שלא הגיש תביעה להצהיר על זכויות בנכס זה), כי הדירה אינה משותפת לו ולאשתו, יש לדחות הטענה על הסף (מטעמי שינוי חזית ומטעמי רישום הזכויות על שם הנתבע בלבד ללא הבטחת זכותו של אחיו להירשם כבעלים באמצעות הערת אזהרה). ככל שהוא טוען להחזר כספי הלוואה שנטל במהלך החיים המשותפים, יש להידרש לטענה זו לאור הראיות שהוצגו. נפרט כעת קביעות אלו.

64. לעניין ניסיונו של הנתבע לשנות חזית ולטעון כי הדירה שייכת למעשה לאחיו, אין בידי לקבל ניסיון זה.

65. על ההלכה בדבר שינוי חזית חזר כב' השופט רובינשטיין ברע"א 2874/08 **עיריית הרצליה נ' אברהם יצחק בע"מ** (פורסם במאגרים, מיום 15/5/08):

"אכן, הכלל הוא, כפי שציין בית משפט זה מפי השופטת חיות בע"א 6799/02 **יולזרי נ' בנק המזרחי**, פ"ד נח(2) 145, 151: "שבעל דין אינו רשאי לחרוג מגדר המחלוקת כפי שהוצבה בכתבי הטענות, אלא אם כן נענה בית המשפט לבקשתו לתקן את כתבי טענותיו, או אם הצד שכנגד נתן לכך את הסכמתו במפורש או מכללא" (ראו גם האסמכתאות דשם). הגבול בין יריעת מחלוקת מפורטת יותר או פחות הוא גמיש, כמובן; וכל עוד באותה יריעת מחלוקת עצמה עסקינן, באותו סכום נתבע ובאותם יסודות של סיפור המעשה, ניתן לנתבע להתמודד עם פירוט פלוני או אלמוני, גם בעדויות עצמן או בתצהירי העדויות, תוך שבית המשפט עושה מלאכתו לשמור על הגינות כלפי כולי עלמא. כדברי המלומד קשת **הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי**, הלכה ומעשה, מה' 15 תשס"ז-2007, כרך א' 526: "כאשר הטענות והעדויות שהיו בפני בית המשפט לא חרגו מהנטען במפורש, וכל שנטען נועד אך ורק לאמת את העילה שנטענה במפורש, הרי עצם הזכרתן של עובדות נוספות כלשהן – אין בהן כדי ליצור שינוי חזית" "...

66. אמנם קיימת גמישות בכל הנוגע לשינוי חזית אלא שבמקרה הנדון, אין כל מקום לאפשר לנתבע "שיפור עמדות" רק כדי למלט נכסים משיתוף עם אשתו.

67. מעבר לאמור אציין, כי במקרה דנן ובניגוד לדירת נ.צ. שהיא דירת מגורי בני הזוג, הרי שהזכויות בלשכת רישום מקרקעין ביחס לדירה זו רשומות על שם הנתבע וביחס לדירה זו אני רואה לנכון לאמץ את הוראת סעיף 125 לחוק המקרקעין, התשכ"ט – 1969 הקובעת, כי רישום הבעלות על שמו של אדם בלשכת רישום המקרקעין מהווה "דאיה חותכת לתוכנו". הנתבע יכול היה להבטיח זכויות אחיו באמצעות הערת אזהרה, הסכם הלוואה בכתב, עיקול, משכון וכיו"ב ולא עשה כן. משכך, הדירה שנרכשה על ידי הנתבע בלבד נחשבת לדירה שאין לאחיו ט. זכויות בה. עם זאת, בכך אין עדיין לומר, כי הדירה אינה נחשבת לרכוש משותף לאור סעיף 9 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג – 1973 הקובע:

"ראייה על היות נכס בבעלותו או בהחזקתו של אחד מבני הזוג או על היותו רשום על שמו, אין בה בלבד כדי לצאת ידי נטל ההוכחה שיש למעט נכס זה מן הנכסים ששוויים יאוזן בין בני הזוג"

68. רוצה לומר, כי אפילו היה מקום להיעתר לשינוי החזית, לא היה בכך כדי להועיל לנתבע בכל הנוגע לעתירתה הקניינית של אשתו. עם זאת, אין בכך כדי לומר שהנתבע ואשתו לא חבים להשיב כספים שקיבל הנתבע מאחיו לשם רכישת הדירה. יש להבחין בין טענות קנייניות לטענות לשיתוף בהלוואות. כפי שהצדדים שותפים אליבא דאשה בכל הנכסים והרכוש שנצבר מאז הנישואין, כך הם בוודאי שותפים גם בנכסים שליליים כגון הלוואות שניטלו לצורך רכישת הדירות השונות. ודוק, הוכחו **במסמכים** כל טענות אחיו של הנתבע, כי הלוו לו כספים לשם רכישת דירות ע. וד.ה. ולא הוכח כטענת האשה, כי מדובר בפיקציה.

69. כך העיד הנתבע בעניין דירה זו :
"ש.הדירה בה שנקנתה היתה איפה?
ת. היא היתה בע..
ש. מתי היא נקנתה?
ת. בשנת 2009
ש. באיזה סכום היא נקנתה??
ת. 232,000 ש"ח.
ש. מי קנתה אותה?
ת. אני קניתי את זה, זה על השם שלי. זה לא מהכסף שלי"(ראה עמוד 43 שורות 19-23 לפרוטוקול).

70. הנה כי כן, הנתבע מעיד מפורשות, כי הדירה נרכשה על ידו ואף נרשמה על שמו. עדותו של אחיו ט. תמכה בטענת הנתבע, כי מדובר בדירה שהנתבע רכש אך לא מכספיו הוא. העובדה שמדובר בכספיו של ט. אינה במחלוקת. מה שלא הוברר עד תם היא השאלה האם ט. קיבל בינתיים את כספו (או חלקו) בחזרה מהנתבע, האם מדובר כלל בהלוואה או במתנה או בסיוע כספי בין אחים ללא מועד החזרה ידוע. כך הייתה עדותו של ט.:

”ש. כמה עלתה הדירה השניה? היכן היא?

ת. הדירה נקנתה ב232,000 ש”ח.

ש. ואתה מתוכם שם 195,000 ש”ח?

ת. כן.

ש. אם אתה שם 195,000 מתוך 232,000 ש”ח למה הדירה לא נרשמה

על שמך? קנית את רוב הדירה.

ת. אתה מחזיר אותי בדיוק לאותה תשובה, מה שקשור לעניין של אמונה, אין לי ספק אפילו באפס אחוז.

ש. זה לא קשור לאמון, יש דירה שעולה 230,000 ש”ח אתה שם כמעט

200,000 ש”ח למה לרשום על שם ט. ולא על שמך?

ת. אי לי בעיה שזה יהיה על שמו. אחי זה כמו אני. אין עניין שלתת

ספק אחד לשני.

ש. אתה רשמת איזה הערה על שמך להבטיח את הכספים על הדירה?

ת. לא רשמתי שום הערה, לא היה לי זמן פנוי לזה...”(ראה עמוד 82

שורות 8-20 לפרוטוקול).

71. ועל כך נוסף, כי מיום רכישת הדירה ועד הלום לא טרח הנתבע להשיב לאחיו את ההלוואה פרט לכאורה לסכום בודד של 10,000 ₪ ואותו אח שהלווה למעשה לטענתו את רוב שווי הדירה (כמאתיים אלף ₪), אינו חושש לכך שהדירה אינה רשומה על שמו, אינו מבקש את החזר ההלוואה אם בכלל מדובר היה בהלוואה.

72. מבחינת הנתבע, רישום הדירה על שמו ולא על שם הצדדים (התובעת והנתבע) בחלקים שווים מהווה אינדיקציה ראייתית נוספת לניסיון למלט רכוש משותף משיתוף עם אשתו.

73. **לאור כל האמור לעיל, אני מקבל את טענות האשה, כי גם הדירה ברחוב ע. *** הידועה כגוש *** חלקה *** הינה דירה שהזכויות בה צריכות להירשם בחלקים שווים על שם שני הצדדים וכך גם כספי שכירות משוכריה צריכים להתחלק בחלקים שווים ביניהם, לפחות מאז המועד הקובע.**

74. הגם שהתביעה הנוכחית הינה לשמירת זכויות, ראינו כי אחיו של הנתבע הם צדדי ג' הנפגעים מהסעדים שניתנים בה. כתוצאה מעיקולים וצווי שמירת זכויות הם לא יוכלו לקבל "השקעתם" בחזרה. על כן ובשעה שגם הצדדים למעשה מסכימים לממש נכסים אלו, אני קובע שדירת ע. תימכר על ידי ב"כ הצדדים לצד ג' המרבה במחיר. לאחר המכירה, יעבירו ב"כ הצדדים הסך של 195,000 ₪ לידי ט. בצירוף הפרשי הצמדה מיום

תשלומם על ידו ועד למועד התשלום על ידי עורכי הדין וזאת בקיזוז דמי שכירות ותשלומים אחרים שקיבל מהנתבע על חשבון "ההלוואה" (כגון 10,000 ₪ שהודה כי קיבל מהנתבע בעמ' 86 שורות 10-12 לפרוטוקול וסכומי שכירות אחרים כנטען על ידי הנתבע בעמ' 45 שורה 25 לפרוטוקול). ככל שלא ניתן יהיה להוכיח מה גובה דמי השכירות שקיבל ט., הרי שמההפרש בין סכום המכירה של הדירה לבין ההחזר לט., ישולם לתובעת מחצית מדמי השכירות מאז הגשת התביעה ועד הלום בנוסף לחלקה ביתרה (מחצית). בהיעדר סכום מספיק מהמכירה לשפות האשה בגין חלקה בשכירויות, היא תקבל חלקה ממימוש דירת ד.ה. או נ.צ. לפי בחירתה.

ט. דירת ההורים אשר נרכשה 2006:

75. אקדים אחרית לראשית ומיד אומר, כי בעניין דירת ההורים, לא היה כל מקום להגיש התביעה ואין לקבל טענות האשה ודין דחיה על הסף ולגופן.

76. ראשית, מדובר בדירת עמיגור שנרכשה על ידי הורי האיש. אפילו היה ממש בטענות האשה, כי הכספים באמצעותם נרכשה הדירה הינם כספים משותפים, עומדת לה עילת תביעה כספית כנגד האיש, אך לא קניינית, ביחס לזכויות בדירה. הטענה שבין הנתבע לבין הוריו נכרת הסכם, לפיו בעקבות סיועו הכספי דירה זו לאחר שיבה טובה של הוריו תעבור על שמו, אינה יכולה להקים לתובעת זכות תביעה לעניין הבעלות בדירה **היום** (כאשר אמו של האיש בחיים).

77. כאמור, הדירה רשומה על שם הוריו של הנתבע ונרכשה כדירת עמיגור מכוח זכאותם כעולים חדשים וכשוכרים של הדירה. הדברים שנאמרו בעניין נטל ההוכחה ביחס לדירה ברחוב נ.צ.יפים גם לכאן, כלומר הנטל להוכיח טענה לפיה הרישום בלשכת רישום המקרקעין איננו נכון רובץ על כתפי התובעת ואין ספק כי נטל זה מוגבר הוא.

78. סבורני כי אף לגופה של הטענה בדבר השיתוף בדירה, הרי שבמקרה זה התובעת לא עמדה בנטל והכל כפי שיבואר להלן:

78.1. ראינו כי מדובר בדירת עמיגור שנרכשה על ידי הורי האיש בשל ההטבות המגיעות להם כעולים חדשים, כך שהדירה נרכשה בפחות מאשר 70,000 ₪ וכך העידה התובעת בעניין:

"ש. מי גר בדירה ברחוב ***?"

ת. אמא שלו.

ש. זו דירה של עמיגור?

ת. כן היא נקנתה בהנחה, וזה עוד נכס שנשאר בשבילו אחרי מות אמו.

ש. וזו דירה שנקנתה ונרשמה בטאבו על שם הוריו?

ת. נכון. אבל מי שקנה זה הנתבע. (ראה עדותה בעמוד 25 שורות 6-1 לפרוטוקול).

- 78.2. כבר קבענו, כי נכון לתביעה זו, המועד הקובע הוא מועד הפרידה 15/10/2010. במועד זה אמו של האיש בחיים ולא ניתן לשלול בעלותה.
- 78.3. טענתה של האשה, לפיה הדירה אמורה לעבור לבעלות האיש עם פטירת האם איננה מקימה לה עילת תביעה. ראשית מכיוון שלא ניתן כלל על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג – 1973 לאזן זכויות אשר נתקבלו אצל מי מבני הזוג בירושה (סעיף 5(א)(1) לחוק לעיל). ובוודאי כאשר האם עודנה בחיים, לכל היותר היה על האישה לעתור בתביעה כספית לקבלת מחצית מהעזרה שסייע האיש להוריו בסך של 70,000 ש"ח ומשלא עשתה כן אין לה אלא להליך על עצמה.
- 78.4. אלא שהאשה גם לא הוכיחה כי הסך של 70,000 ₪ שולם מכספים משותפים שלה ושל הנתבע. דווקא בעניין זה העידה אמו של הנתבע בביטחון ובעקביות וזאת בניגוד לעדותה ביחס לדירה בנ.צ. :
- ”ש. והדירה ברחוב ש., עלתה כמה?
ת. 70,000 ש"ח עשו לי הנחה בגלל בעלי.”(ראה עמוד 75 שורות 20-21)
ובהמשך:
”איפה שאני גרה קניתי ב70,000 ש"ח (ראה עמוד 75 שורה 24).
- 78.5. כל שיש בידי האשה בכל הנוגע לטענות בעניין דירת ההורים הן טענות מפי השמועה (שמעה מאחותו של האיש כי הדירה מיועדת לו לאחר שיבה טובה של הוריו) ולא הובאו די ראיות לתמוך טענותיה.
79. לאור כל האמור לעיל אני דוחה עתירות ובקשות התובעת לעניין דירת ההורים על הסף ולעיצומן.
- י. הדירה והחנות ברחוב ד.ה. ב***:**
80. הדירה והחנות רשומים על שמו של הנתבע וניתן לומר, לאחר בחינת כלל התשתית הראייתית כי מדובר ברכוש משותף ואנמק .
81. הדירה הנוכחית נרכשה בשנת 2006 בשנה בה טרם הכנסותיו של הנתבע היו גבוהות במיוחד כעולה מהמחזורים העסקיים אשר צורפו ופורטו לעיל.
82. כל האמור ביחס לדירת ע. ב*** יפה גם לעניין הדירה בד.ה.. אלא שכאן, נערך הסכם בין הנתבע לבין אחיו א.מ. במסגרתו הוא מעביר לו בחזרה את הזכויות בדירה (ללא החנות) וראו ההסכם מיום 31/12/2010.
83. עולה השאלה, האם אמור בית המשפט לכבד ההסכם בין האחים אם לאו.

84. שאלה זו עולה באופן אינצידנטלי להכרעה בתביעת האשה לשיתוף בדירה.
85. הדירה הנוכחית נרכשה בעבור 346,652 ₪ ביום 25/9/2006. מתוך סכום זה, הוכח כי לפחות 305,000 ש"ח הם כספים שהועברו לנתבע מאחיו א. וט..
86. א. העביר לנתבע 225,000 ₪ ביום 12/9/2006 לצרכי רכישת הדירה (ראו צילום שיק בנקאי מיום 12/9/2006 שהוצג בהקשר זה והמעיד על מקור הכספים אצל אחי הנתבע). ואילו ט. העביר 80,000 ₪ (צורף לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע צילום שיק בנקאי מאחיו ט. ביחס לאותו תאריך על סך של 80,000 ₪).
87. אסמכתאות אלו אכן מלמדות, כי יש ממש בטענותיו של הנתבע ביחס לדירה, כי היא נרכשה כמעט כולה על ידי כספים של אחיו. השיקים הבנקאיים אשר צורפו לתצהיר מתיישבים היטב עם מועד רכישת הדירה ועם טענת הנתבע, כי הדירה נרכשה במימון אחיו של הנתבע ולכן קבלת תביעתה של התובעת בהקשר לדירה וחנות זו משמעותה פגיעה ישירה בזכויות צדדי ג'.
88. א. וט. לא ביקשו ריבית ולא ביקשו תשואה על העזרה לאחיהם (הנתבע). אלמלא ההליכים הנוכחיים, ייתכן והיו מעכבים דרישתם לקבל בחזרה את כספם עוד שנים רבות וארוכות. אין סיבה איפוא, מדוע יחוייבו התובעת והנתבע להשיב כספים נושאי ריבית כאשר לא הוסכם כך בין הנתבע לבין אחיו. הנתבע בסך הכל קיבל סיוע כספי מאחיו (כהלוואה ללא מועד פרעון וללא ריבית). את הסכום שהעבירו אחיו של הנתבע לנתבע עליו להשיב. ככל הנראה, הדירה ברחוב ד.ה. (אף ללא החנות) שווה יותר מהסכום שהלוו האחים לנתבע ומה שראוי ביחס לדירה זו לעשות הוא למכור אותה ולאחר סילוק הכספים ששילמו האחים של הנתבע לחלק היתרה בין בני הזוג בחלקים שווים.
89. בהקשר זה לא היה רשאי הנתבע לפעול מאחורי גבה של האשה, בוודאי לא תוך כדי ההליכים ובאיבו של הסכסוך, ולערוך הסכם מכר עם אחיו א. לפיו הוא מקנה לו הזכויות בדירת ד.ה.. לפיכך, אין מקום לקבל טענות הנתבע ואחיו, כי יש לכבד ההסכם מיום 31/12/2010.
90. אני יכול ונכון לקבל כל טענותיה של ב"כ התובעת המלומד בסיכומיו לעניין חוסר העקביות וחוסר המהימנות של הנתבע בגרסאותיו השונות לעניין החזר הכספים לאחיו, נטילת ההלוואות מהם וכיו"ב (ראו סעיפים 28-44 לסיכומיו). אך עם זאת, אין בטענות אלו כדי להפריך במאומה את העובדה הבלתי מעורערת, כי האחים של הנתבע ט. וא. הם שהעבירו לעו"ד *** שהיה אמון על ביצוע הסכם רכישת דירת ד.ה. סכומים המגיעים כדי 305,000 ש"ח. האשה לא הוכיחה כלל כי אלה לא היו כספיהם של א. וט.. האשה לא הוכיחה כי הדירה נרכשה בכספים אחרים. לא הוכח כי הייתה עסקה סיבובית של כספים

בין הנתבע לבין אחיו (ואף לא נטען כך). במצב דברים זה והגם שגרסתו של הנתבע מלאה סתירות ופרכות, לא ניתן לקבוע כי דירת ד.ה. נרכשה בכספים משותפים של בני הזוג.

91. ויודגש כי ביחס לדירה בד.ה. עדותם של הנתבע ואחיו ט. וא. השתלבו זו עם זו. הנתבע מסר עדות מפורטת בעניין(ראה בעמוד 45 שורות 23-4 לפרוטוקול) א. מסר דברים דומים (ראה עמוד 87 שורות 21-12 לפרוטוקול) וכך גם ט., השיקים הבנקאים שצורפו מחזקים כאמור עדות זו.

92. בניגוד לדירת ע. שם היה שינוי חזית, הרי שביחס לדירת ד.ה., מלכתחילה נטען, כי מדובר בדירה שנרכשה למעשה על ידי אחיו של האיש.

93. כפועל יוצא, אני רואה לנכון לקבוע כדלהלן:
דירת ד.ה. הינה רכוש משותף של בני הזוג, אך עם זאת עליהם להשיב לאלתר כספים שא. וט. העבירו להם לשם רכישתה בהיקף של 305,000 ₪ (225,000 ₪ לא. ועוד 80,000 ש"ח לט.), כאשר סכום זה נושא הצמדה למדד המחירים לצרכן.
החזר הכספים ייעשה באמצעות מכירת דירת ד.ה. לצד ג' בהקדם האפשרי, ועל ב"כ הצדדים למכור הדירה לצד ג', להשיב הכספים לאחים כאמור ואת היתרה לחלק בחלקים שווים בין בני הזוג. ב"כ הצדדים אמורים וצריכים לעשות האמור לעיל ללא צורך במינויים ככונסי נכסים.
החנות ברחוב ד.ה. נחשבת אף היא לרכוש משותף של הצדדים.

יא. עסקים בבעלות הנתבע: בית קפה "פיצוצייה", ומסעדה ***

94. אין חולק כי הנתבע מכר זכויותיו בעסקים הנ"ל לצדדי ג'. הנתבע לא הכחיש כי התובעת זכאית למחצית משוויים לאחר ניכוי ההוצאות, כך שלמעשה המחלוקת ביחס לאלו נותרה מינורית.

95. הנתבע העיד ביחס למסעדה:

ש. בכמה מכרת את המסעדה?

ת. 60,000 ₪ כולל מע"מ. אפילו ב30,000 ₪ לא רצו לקחת הציוד (ראה

עמוד 48 שורות 4-3 לפרוטוקול).

96. בתצהירו לא העלה הנתבע כל טענה ביחס לחלקה של התובעת במסעדה, אלא שבסיכומיו טען הנתבע כי היו קיימים הפסדים במסעדה ולכן אין להעביר מחצית מן התמורה לתובעת התובעת כאמור טענה להרחבת חזית אסורה ומיד אומר כי אין בידי לקבל טענה זו שכן גם במסגרת הדיון ציין הנתבע כי מכר המסעדה בהפסד:
"ש. חוץ מהפיצוצייה מכרת את המסעדה?"

ת. מסרתי אותו בהפסד. היו לי חובות, לא הוצאתי הסכם אלא חשבונית. (ראה עמוד 47 שורות 27-29 לפרוטוקול).

על אף שאיני מקבל הטענה בדבר שינוי חזית סבורני כי יש לקבל עתירתה של האישה לקבלת מחצית התמורה הואיל והנתבע הודה, מחד גיסא, כי מכר המסעדה וקיבל תמורתה 60,000 ₪ מאידך גיסא לא צירף הוא כל מסמך/ראיה המצביעה על כך, כי מכר המסעדה בהפסד או כי כספים אלה הופנו לכיסוי חובות כלשהם. משכך, אין לקבל טענתו בעניין זה.

97. ביחס לפיצווייה ציין הנתבע הן בתצהירו והן בעדותו, כי מכר את תכולתה בסך 50,000 ₪ (ראה עדותו בעמוד 46 שורות 12-15). הנתבע לא צירף כל ראיה בעניין ומנגד התובעת עתרה רק לקבלת מחצית התמורה כפי שהצהיר הנתבע ולכן בנסיבות אני קובע, כי אכן התובעת זכאית למחצית התמורה של מכירת התכולה בסך 25,000 ₪.

יב. מיטלטלין רכב וקרן השתלמות:

98. למעשה אין בעניין זה מחלוקת בין הצדדים הנתבע מסכים, כי זכויות אלו יאוזנו, כך שקרן ההשתלמות על שמו של הנתבע תאוזן בבוא היום (קרי ביום בו תהפוך לנהילה) בין הצדדים בחלקים שווים וזאת ביחס לסכומים שנצברו בה עד ליום הגשת התביעה.

99. כמו כן, הרכב מסוג מיצובישי שנת 2006 יאוזן בין הצדדים כך שעל הנתבע להעביר לתובעת מחצית שוויו ביום הגשת התביעות ועל פי מחירון לוי יצחק.

100. המיטלטלין אשר צברו הצדדים בדירה בנצ. ובדירה ברחוב ע. יחולקו ביניהם על פי חלוקה בעין או לחילופין על פי הערכת שווי ופיצוי הצד האחר וזאת במסגרת איזון המשאבים, ככל שייערך ביניהם.

יג. סיכום ותוצאה:

101. אני מקבל תביעת האישה ביחס להצהרה עליה כבעלים של מחצית זכויות הבעלות או החכירה בשלוש דירות: דירת נצ. ב***, דירה וחנות ברחוב דה. ודירה ברחוב ע..

102. אני קובע, כי התובעת זכאית לקבל מן הנתבע מחצית דמי השכירות בגין דירת ע. שהתקבלו אצלו מיום הגשת התביעה ואילך. התשלום ייעשה במסגרת מימוש דירת ע.. אני מורה לב"כ הצדדים למכור לאלתר את דירת ע. לצד ג' המרבה במחיר ולהשיב לט. הסך של 195,000 ₪ כשהם נושאי הפרשי הצמדה מהיום שהועברו לנתבע ועד למועד תשלומם בידי ב"כ הצדדים. ככל שט. מודה בקבלת דמי שכירות, הם יקוזזו מחלקו. כן

יקוזזו מחלקו 10,000 ששולמו לו על ידי הנתבע. ככל שאינו מודה, הם יקוזזו מחלקו של הנתבע ביתר הנכסים לפי בחירת האשה.

103. לעניין הדירה ברחוב ד.ה., אני מורה על בטלות החוזה בין הנתבע לבין אחיו א. מיום 30/12/10 וקובע כי על ב"כ הצדדים למכור **לאלתר** הדירה לצד ג' ולהשיב לט. וא. 305,000 שנושאי הפרשי הצמדה בלבד מיום 12/9/2006 ועד למועד התשלום בפועל. היתרה, ככל שתישאר תחולק בין בני הזוג בחלקים שווים.

104. הנני מבהיר בעניין דירות ברחוב ע. וד.ה., כי בשל מעורבותם של צדדי ג', ניתן סעד אופרטיבי (שלמעשה שני הצדדים הסכימו שיינתן וראה גם דברי הנתבע בעמ' 94 שורה 10 לפרוטוקול) הגם שמדובר בתביעה לשמירת זכויות וסעדים הצהרתיים.

105. אני דוחה תביעתה של האשה להצהיר עליה כבעלים של מחצית הזכויות בדירת הורי האיש ברחוב ש. בעיר ***.

106. אני מקבל באופן חלקי בלבד את תביעתה של האישה ביחס למיטלטלין וקובע, כי המיטלטלין בדירה בנ.צ. וברחוב ע. יאוזנו בין הצדדים בחלקים שווים, בעת שייערך הסדר איזון המשאבים.

107. אני מקבל את עמדת האישה ביחס לקרן השתלמות ולרכב כמפורט לעיל: האשה תהא זכאית לקבל מחצית מקרן ההשתלמות במועד הפרעון בפועל. האיש מחוייב לשלם לאשה מחצית שווי הרכב מסוג מיצובישי כפי שוויו ביום הגשת התביעות לפי מחירון יצחק לוי וזאת בכפוף לעריכת הסדר איזון משאבים.

108. בנסיבות, בהן חלק מטענות הנתבע התקבלו וכאשר התובעת מיוצגת על ידי הלשכה לסיוע משפטי הוא לא יחוייב במלוא הוצאות המשפט שהיה נכון וראוי לחייבו. אני מחייב הנתבע לשלם לאוצר המדינה הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך 2,000 שששולמו תוך 30 יום מהיום, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה כחוק.

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים של הצדדים.
ניתן היום, י' בחשוון, 14 באוקטובר 2013, בהעדר הצדדים.

השופט אסף זגורי